

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมการวางแผนจำหน่ายต่อพฤติกรรมการจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบของเด็กวัยเรียนโรคหอบหืด กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือผู้ป่วยเด็กวัยเรียนโรคหอบหืดที่มีอายุระหว่าง 7-12 ปี ที่เข้ารับการรักษานอผู้ป่วยในโรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 20 คน กลุ่มควบคุม 20 คน โดยการจับกลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling) ผลการวิจัยนำเสนอตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วยเด็กวัยเรียนโรคหอบหืด

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบของเด็กวัยเรียนโรคหอบหืด ก่อนและหลังได้รับโปรแกรมการวางแผนการจำหน่าย

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมการจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบของเด็กวัยเรียนโรคหอบหืดระหว่างกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมการวางแผนการจำหน่ายกับกลุ่มที่ได้รับการพยาบาลตามปกติ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ป่วยเด็ก

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละผู้ป่วยเด็ก จำแนกตาม เพศ อายุ ระยะเวลาที่เจ็บป่วย การได้รับการสอนและให้คำแนะนำ หัวข้อที่ได้รับการสอนและแนะนำ

ลักษณะกลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ						
ชาย	11	55	11	55	22	55
หญิง	9	45	9	45	18	45
อายุ (ปี)						
7-8	5	25	6	30	11	27.5
9-10	9	45	7	35	16	40
11-12	6	30	7	35	13	32.5
*แหล่งความรู้และคำแนะนำเรื่องโรค						
แพทย์	6	15	12	30	18	45
พยาบาล	15	37.5	12	30	27	67.5
เอกสารหนังสือ	12	30	6	15	18	45
วิทยุ / โทรทัศน์	6	15	5	11	11	26
อื่นๆ	5	11	8	16	13	32.5
*หัวข้อที่ได้รับการสอน และให้คำแนะนำ						
ความหมายของโรค	3	7.5	4	10	7	17.5
การหลีกเลี่ยงสิ่งกระตุ้น	10	25	23	57.5	33	82.5
การใช้ยา	13	32.5	10	25	23	55.5
การบริหารการหายใจ	10	25	4	10	14	35
การออกกำลังกาย	4	10	3	7.5	7	17.5
อื่นๆ	5	10.5	2	7.5	7	17.5

* (ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้ป่วยเด็กวัยเรียนโรคหอบหืด กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 55 ช่วงอายุที่พบมากที่สุด คือ 9-10 ปี คิดเป็นร้อยละ 40 การได้รับความรู้และคำแนะนำเรื่องโรคพบว่าได้รับจากพยาบาล คิดเป็นร้อยละ 67.5 หัวข้อที่ได้รับการสอนและให้คำแนะนำมากที่สุด คือการหลีกเลี่ยงสิ่งกระตุ้นคิดเป็นร้อยละ 82.5

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบของผู้ป่วยเด็กวัยเรียนโรคหอบหืด ก่อนและภายหลังได้รับโปรแกรมโปรแกรมการวางแผนจำหน่าย

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนพฤติกรรมกรรมการจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบของผู้ป่วยเด็กวัยเรียนโรคหอบหืด ก่อนและภายหลังได้รับโปรแกรมโปรแกรมการวางแผนจำหน่าย

พฤติกรรมกรรมการจัดการตนเอง	\bar{X}	SD	df	t	p-value
ก่อนการทดลอง	39.15	2.7	19	65.7	.000
หลังการทดลอง	79.05	4.46			

จากตาราง ที่ 2 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรรมการจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบของผู้ป่วยเด็กวัยเรียนโรคหอบหืดกลุ่มทดลอง ก่อนการทดลองเท่ากับ 39.15 และหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็น 79.05 โดยเมื่อนำมาเปรียบเทียบกันด้วยวิธีทางสถิติ Dependent t-test พบว่า หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมกรรมการจัดการตนเองของผู้ป่วยเด็กวัยเรียนโรคหอบหืด สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบพฤติกรรมจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบของผู้ป่วยเด็กวัยเรียนโรคหอบหืด ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการพยาบาลตามปกติกับกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมการวางแผนจำหน่าย

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบผลต่างของค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคะแนนพฤติกรรมจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบ ของเด็กวัยเรียน โรคหอบหืด ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการพยาบาลตามปกติกับกลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมการวางแผนจำหน่าย (n =20)

พฤติกรรมจัดการตนเอง	\bar{X}	SD	df	t	p-value
กลุ่มที่ได้รับการพยาบาลตามปกติ	6.85	2.99	38	36.57	.000
กลุ่มที่ได้รับ โปรแกรมการวางแผนจำหน่าย	39.90	2.71			

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหอบหืด ของผู้ป่วยเด็กวัยเรียน โรคหอบหืดกลุ่มทดลองเท่ากับ 39.90 และกลุ่มควบคุมเท่ากับ 6.85 โดยเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสถิติ Independent t-test พบว่า กลุ่มทดลองมีผลต่างของค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมจัดการตนเองเพื่อป้องกันอาการหืดกำเริบเพิ่มมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05